

Sevdikçe

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Şubat 2024

Rengi yok gülüşümün:

Rakımı yok terk edilmişliğimin...

Yerde gökte ölüm yok: hüznün reçetesinde saklı iken s/onsuzluk ve insan ihmal ettiği kadar kendini kıymete binmekte yaşamak hele ki öznesi de gizli saklı olmadan elem tuşunda piyanonun naif bir özlem beslerken içindeki yetime ve yatıya kalan illa ki hüznün: ne beis ne yeis ne de evrenin reisi iken insan, o aciz bedeni ile nakşederken sözcükleri varsın olsun bir yitim varsın olsun bir g/izin arka bahçesi her yeni gün yeniden doğabiliyorsa eğer ki varsın ölüm olsun saklı tuttuğu külliyesinde külliye yalan addedilse bile mutluluk en çok da külünden doğan bir çiçek gibi bir gül gibi gülüm/semenin seyrüseferinde yaşları da ne alıntı ne de algı eşliğinde saklı severken de seğiren yürek...

D/okunuşu iklimin bir hüznün reçinesine b/andığı kadar sevgiyi.

Acının telaffuzu insanlığın da meali: hele ki hüznün iken şairin mizacı.

Güngörmüş bir ruh.

Geçkin addedilen bir yaş.

Sevdiği kadar sevilmediği varsın olsun içinde ukde kalan bir yas...

Hayatın muadili ve müdavimi nice duygu hele ki yasa addedilen bir resimde doğan güneşin yüzüne gözüne hürmeten.

Keklikler yok üstelik gökyüzünde bir de "kal" geldi mi insana.

Ve öten "kalk borusu" içerlediği kadar şair bir batında yaşayıp da ölürlen.

Gecenin çağıltısı.

Aşkın ç/ağrısı.

Ön sözü var ya da yok iken şiirin ve de son söz henüz söylenmemişken miski amber kokan bir sevda masalı anaç yüreğinde tabiat ananın hiç kıyar mı sevgisine ve yüreğine ve çocukluğun da mizacı iz düşmüşken sevgiye ve anne sesinde saklı iken kâinatın orkestrası en tiz sesi sevginin en yalın notası gamlı yalnızlığın da ne bir alıntı ne çalıntı olmadığına da şüphe yok iken ve işte şafağı da attı mı şairin şakaklarındaki perçem yüreğini gizlediği peçesinden de sökün eden nazlı bir eda ile savrulduğu kadar s/onsuzluğun ç/ağrısında dinmez elbet nazı ve niyazı ruhundaki umre aşkın da ukde kaldığı özlemin de dibini görmüşken şairin kalemi en büyük özlemi de kendine.

Bildiklerimden de öte tek bildiğim:

Hiçbir şey bilmemekle eş değer sevdikçe büyüyen cennetim.

Şahikası evrenin ve şahidi sevginin deryalara tekabül eden coşkusuna da eşlik etti mi yüreğin sitemi.

Ara namesi belki de yaşamın ve verilen her Es'te saklı sözcüklerin sus payı söylemi belki de çetrefilli bir aşkı bahşeden Rabbine duyduğu sevdası ve işte kemale de erdi mi şair, ayaklarını yerden kesen.

Şelale misali...

Uçuşan şalı hikâyelerin kardiği kadar önünü kanılası belki de kanatılası hummalı bir aşkın tekil hanesi ve tek kahramanı olmalı mı illa ki şair?

Hicri duyguların ve de hicreti.
Havsalasında taşlıkça sözcükler cinneti cennet bildiği.
Ne bilgiç ne sıradan.
Ne şaşkın ne da yalanı savunan.
Acının dilemması ve de:
Nasıl ki tatlı dil yuvasından çıkarır yılanı.
Yeri yurdu aşk.
İmlası ve ifası ve imha ettiği kadar olumsuzlukları.
Bunca sevgisizliğe inat sevgiyle büyüyen ruhu koştuğu Rabbine o Dergâh ki: konduğu İlahi Ufku ve
Umudun tecellisi illa ki teselli bulduğu şairin şu kocaman ve de tek kişilik dünyasında.
Yere göğe sığmadığı kadar aşikâr...
Yoksa özlem midir pişekar?
Ötelenmekten değil ötesiz yaşarken insan ve işte peyda olan iki cihanda da aziz olsun yeter ki insan...
Azadesi renklerin bazen bir buluta konan.
Azığı yüreğin andığı kadar aralıksız Rabbini ardıç kuşuna öykünen şairin saf ve berrak yüreği.
İmgelerin tekeline iken şiirler.
Şiirlerin de tekeline iken aşk.
Aşkın tekeline iken şair.
Ve şiar edindiği o kavşak.
Bir busenin masumiyeti.
Bir de umre iken saklı içinde.
Nice ukdeyi bertaraf edip de hiçliğini coşkuyla yaşayan bir şahikanın dilinde ötüşen sözcükler bir
kırlangıcın nezdinde uçuşan imgeler ve nice şiirin nidası aslında soluksuz kaldığı kadar şair fısıltısını dahi
duyabilirken Sağır Sultan ve de şair ağırdan aldığı kadar mutluluğu ağır ol da Molla desinler, demenin
utkusu aşkın havsalasından taşan binlerce duygu ve İlahi Aşkın eşlik ettiği hem sonsuzluk duygusu hem
de gaipten gelen devasa bir coşku.
Renkler öksüz.
Rakımsa ulaşılmaz değil asla.
Sözcükler efsunlu ve şairin doğasında saklı yas ve yaş ve yasa.
Muadili iken gölgelerden irak ve münzevi duyguların rabıtasına tutsak asla da bir tuzak değil içine
düşülesi aşk bilakis hidayetin bir adım öncesi ne rehavet yüklü şair ne de rivayettir aşkın ölçüsü ölüm
dahi güzel hele ki ruh kavuşmak arzusu ile koşarken Rabbine.
Hüznüne kefil şair.
Şiirlere gebe hayat.
Hayata uzak belki de duygular.
Ve işte sonsuzluğu kucaklayan meleklere öykünen şair.
Bir hayali daha gerçek kıldı mı da.
Fiile döktüğü her duygu aslında rüştünü ispatlayan bir erdem bir hidayet eşiği iken ölümsüzlüğün
çağrısında sonsuzluğun da askısında saklı bir keramet bir nihayet belki de sonlanmayan bir nihavent

pekişen coşkunun muadili İlahi Ateşin her kıvılcımı nasıl ki doğmakta ansızın bir batında gün ve gece ve işte yüreğin şiarı aşkın dinmek bilmeyen İlahi Rüzgârı hayatı geçiştirmeden hazzında ölümün yaşadığı kadar şair hayatı da cennet kıldığına dair tek olgu varsa yoksa dinmek bilmeyen O İlahi Çağrı...